

Michael Zorkingen

Fegyelmezetten simogatta, édesgette a macskát. Kerekedő orrcimpával lélegzett, szája szorosán záródott és lefelé görbült, szeme messze járt. Ott találta a macskát a kunyhóban, ahová behúzódott, miután helybenhagyták a fogdmegek. A néhai gazdából is ehetett a kandúr, de a ragály elharapódzása óta amúgy sem volt értéke az emberéletnek. Tartott magánál lószórt, tüzet gyújtott és kifőzte, és már eközben hívogatta, szölongatta a macskát, barátkozott vele. Ráharapott a gúnyjába gyűrt csomóra, és varrta az oldalára szerzett sebet. Bedörzsölte a penészből készült kenőccsel és körözött párat a karjával, tart-e a varrás. Ült ezután megüresedett arccal. Ez a férfi volt Michael Zorkingen.

A ragály előtt Klausenburgban szolgált az Urat. Firenzében, Prágában és Utrechtben végezte a tanulmányait – a teológia mellett kitanulta az orvoslást és a mérnöki tudományokat is. Hidakat és viaduktokat tervezett, több malom építése fűződött a nevéhez, és az ő vázlatai alapján bővítették Königsboden számos templomerődjét. Sokat foglalkozott egy bizonyos penészzel, amit legelőbb nyergeken látott nőni. Kenőcsöt készített belőle, és a gyülekezet állítólag fel akarta jelenteni, hogy az ördöggel cimborál, mert ránézésre halálosnak tűnő nyavalyákat, üszkösödő sebeket tudott kikúrálni vele. Ha voltak is eretnek gondolatai, azokat megtartotta magának. Gyógyított, de nem az Úr nevében, hanem csak mint hitvány halandó, így senki haragját sem hívta ki maga ellen. Ez a férfi volt Michael Zorkingen.

A ragály Siebenbürgenben elsőként Kronstadt határában ütötte fel a fejét. Az Universitas futárt küldött hozzá, hátha a kenőcse az Úr kegyelmével hatásos volna a kórság ellen. Régi barátjától is érkezett néhány sor,

miszerint Tartlau falai mögé barikádozta el magát a járvány elől, mert a nép igen hullott körülötte. Ezekre emlékezett, miközben a kandúr bundáját zsírral kezdte kenni, hosszú, egyenletes mozdulatokkal. A ragály hírére valami miatt Kronstadtnak, a halálnak vette az irányt, és nem északnak. Hallgatta a parazsat.

Háborítatlan utazott, nyár volt, az emberek dolgoztak a földeken. Semmi rendkívülit sem lehetett tapasztalni. Schäsbrich határában találkozott a ragállyal, megfertőződött, és maga sem tudja, meddig feküdt. Halottnak gondolhatták, vagy elpusztulhattak az ápolói, mert egyedül volt, amikor magához tért az egyik házban, a Kokel partján, nem messze a Leprosoriumtól. Nyakáról, hónaljáról és combjáról lehúzódott a daganat. Kétkedően tapogatta magát, és csak nagy sokára kelt fel, vízért. Forgatta kezében a kenőcsös tégelyt. Volt hija, de nem emlékezett rá, vagyis utóvégre arra, hogy a gyógyulásában volt-e szerepe annak a bizonyos penésznek, vagy az egész útja teljesen hiábavaló. Michael Zorkingen felépült a ragályból.

Folytatta az útját. Rég nem esett. A következő balszerencse Rappesben talált rá. Már nem papként, hanem koldusgúnyában, feltűnés nélkül próbált Kronstadt felé haladni a járvány okozta fejetlenségben. Az erődtemplomba menekült helyi kiskirály fogdmegei azonban kinézték maguknak, és a férfi annyit tehetett, hogy próbált életben maradni. Körülállták, lökdösték, török villantak az alkonyatban, és már a földön rugdalták, amikor harangozni kezdtek, és valaki gyülekezőt ordított a falakon belülről. Feküdt egy darabig a véreben. Láta, a maradék lakosságtól egy szinte agyonvert koldus hiába remél segítséget. Egyenletesen lélegzett, és tapogatta oldalán a sebet, mennyire mély, el ne vérezzen. És Michael Zorkingen ítélkezett. Rikoltozás hallatszott, léptek közeledtek, valaki megbotlott és átesett rajta, majd továbbfutott. Szeme sarkából látta az üstököst, melynek tehát az életét köszönhette. Lélegzett. Feltápáskodott, és behúzódott egy megüresedettnek tűnő házba, hogy embert csináljon magából.

Ennek két-három napja. Dorombolt ölében a kandúr, és valami miatt nem ódzkodott a zsírtól. Michael Zorkingen összeszámolta az aszályos napokat, megvolt az vagy negyven is, hogy nem látott esőt. A kutak apadoztak, csak a hegyi forrásból levezetett víz csordogált. Délután egy domboldalról kileste, hogy a templom körüli falakon belül van a maradék állatok legjava, széna és szalma, és hogy a forrásvizet merrefelé vezetik be. A kútjuk már nyilván száraz.

A macska még dorombolt, amikor Michael Zorkingen egy zsákba dugta, majd a sarokba tette. Mélyeket szusszantott, és elindult a Tejút alatt az éjszakába. Felment az oldalba, és szétrúgta a vízvezetékét. Visszajött, lángot vett egy lámpásra, és a zsákkal a hátán a templom falaihoz lopózkodott, bújtatva a lángot. Lőrésre vagy hasonló nyílásra emlékezett. Elővette a kandúrt, betuszkolta a lyukba, az fűjt, karmolt, mégis fogta a grabancát kérelhetetlenül, a farkához emelte a lámpást, és a megszírozott bunda fel-lángolt. A megrémült jószág rugaszkodott, és eltűnt a fal mögött.

Michael Zorkingen kiért a házak közül, amikor a penészből készült kenőccsel dörzsölni kezdte oldalát a viszkető varrat körül. Ballagott tovább Kronstadt felé, Tartlau felé, és nem fordult meg a határban, amikor mögötte a táj világosodni kezdett.

*Gugánovity
Gabriella
fotója*